

עמ"ת 60100/06/17 - מחמד אבו עלאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

05 יולי 2017

עמ"ת 60100-06-17 אבו עלאן(עציר) נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט אריאל חזק
העורר

מחמד אבו עלאן (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אייל אביטל

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אסיף גיל

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מדובר בערר על החלטת בית המשפט השלום בבאר שבע שניתנה על ידי כב' השופטת שטרית, במסגרת מ"ת 19396-06-17, ביום 19.6.17, לפיה נעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **נהיגה פוחזת, הפרעה לשוט, נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח וכניסה לישראל שלא כדין**. על פי העובדות, ביום 5.6.2017 בסמוך לשעה 12.00, נהג העורר שהינו תושב שטחי הרשות, בתוך ישראל סמוך ליישוב ערערה, ברכב שהורד מהכביש בשנת 2016, כשלצדו תושב שטחים בעל אישור שהייה. שלושה שוטרים נסעו באופן אקראי בטנדר משטרה סמוך לעורר ומשהבחין בהם והבין שמדובר בשוטרים החל בנהיגה פראית בכך שעקף רכב שהיה לפניו ובעקיפה זו יצא נגד כיוון הנסיעה. מיד לאחר מכן, האיץ העורר את מהירות נסיעתו, פנה פנייה חדה לכיוון בית העלמין של ערערה תוך שחלקו האחורי של רכבו נזרק הצידה ושוב בעיקול הבא נזרק חלקו האחורי של הרכב לצד הנגדי. בהמשך נסיעתו סטה העורר מנתיב הנסיעה לנתיב הנגדי בו נסע רכב פרטי אשר נהגו נאלץ לרדת לשוליים על מנת שלא יתנגש חזיתית ברכב של העורר. בהמשך המרדף שהתנהל אחרי העורר, הוא הגיע לצומת טי, אליה התפרץ ללא שעצר קודם, פנה שמאלה ורכב שהגיע מימינו וחסם את רכבו, נאלץ לעלות על המדרכה על מנת לאפשר לעורר להשלים את הסיבוב ולא להתנגש בו. בהמשך בכיכר התנועה צפר העורר לנהג שלפניו אשר נאלץ לזוז הצדה על מנת לאפשר לו לעקוף אותו. לאחר יציאתו של העורר מהכיכר פנה ימינה, נצמד לרכב פרטי אחר עד שאותו רכב נאלץ לעלות על המדרכה על מנת לאפשר לעורר לעקוף אותו.

העורר המשיך בנסיעה תוך שהוא חוצה שני בתים ונכנס לשטח עפר בו הלכו שלוש בנות עם תיקים על גביהן שנאלצו לסטות הצידה כדי להימנע מדריסתן על ידי העורר אשר המשיך את נסיעתו בתוך האזור סמוך למגרש כדורסל ואחר כך

חזרה לתוך השכונה עד שנחסם על ידי רכב שעמד שם. בשלב זה עצר העורר את הרכב ובעוד הנוסע לצדו נשאר לשבת ברכב, העורר החל במנוסה רגלית. השוטרים שהחלו מרדף באמצעות הרכב המשטרתי אחרי העורר יצאו למרדף רגלי אחריו ועצרו אותו.

בהודעת הערר טען ב"כ העורר כי ביקש להציג בפני בית המשפט קמא ערבים אולם בית המשפט קמא סירב לבחון אותם והורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים. לטענתו שגא בית המשפט משלא בחן חלופת מעצר בענניו של העורר. לטענתו מדובר בעורר צעיר בן 34 אשר נעדר עבר פלילי.

עוד טען כי שגה בית המשפט קמא בכך שייחס משקל להיותו של העורר שב"ח וגזר מכך כי העורר מסוכן ועלול להימלט מן הדין, לדבריו אלו מסקנות לא נכונות.

עוד טען ב"כ העורר כי על בית המשפט קמא היה לפעול בהתאם לקביעות בבש"פ 6781/13 **קונדוס נ' מדינת ישראל**, שהמעיט לדבריו את משקל ההלכות האחרות של בית המשפט העליון בעניין שב"ח. ב"כ העורר הפנה בהודעת הערר לפסיקה נוספת וביקש לפעול על פי הכלל של השגת מטרת המעצר בדרך של חלופת מעצר. לטענתו יש בחלופה שהוצעה להשיג את מטרת המעצר. כמו כן טען כי גילו הצעיר של העורר והעדר עבר פלילי יש בהם כדי לכרסם בחזקת המסוכנות.

על כן ביקש לקבל את הערר ולהורות על שחרורו של העורר בתנאים.

ביום 29.6.17 התקיים דיון בערר. ב"כ העורר חזר על נימוקי הערר והוסיף וטען כי העורר נעדר עבר פלילי, בן 34 ולראשונה בחייו הוא עצור. לדבריו יש ראיות לכאורה, אולם העורר מכחיש שהוא נהג, ולדבריו בדו"חות השוטרים לא נכתב כי השוטרים ראו את העורר נוהג אלא יוצא מדלת הנהג. עוד לדבריו מדובר בנהיגה פוזת ולא בסיכון חיי אדם, ולכן לא מדובר בעבירה מסוג כוונה אלא רשלנות.

עוד טען הסנגור כי העד תושב השטחים אמר שהעורר הוא זה שנהג, אולם לא הראו לו תמונה של העורר, אלא הוא אמר: "זה שנמצא בתחנה". לדבריו לא עשו מסדר זיהוי עם העד, לא הציגו לו תמונה, ולא נערך עימות.

בנוסף, טען הסנגור כי אין וודאות שהעורר יורשע ואף אם יורשע יהיה צפוי לעונש של 6-8 חודשי מאסר.

הסנגור טען כי יש ארבעה ערבים מתוכם שניים ישראלים, שמוכנים להפקיד הפקדה כספית לצורך שחרורו של העורר לחלופה. ב"כ העורר ביקש להפנות לבש"פ קונדוס, לדבריו הבש"פ עוסק בתושב שטחים, שם עמד בית המשפט על תנאי סעיף 21 לחוק המעצרים שמצוות המחוקק לבחון חלופה עומדת בעינה.

ב"כ העורר ביקש לציין כי לעורר יש עסק של בלוקים בדהריה וכי הוא יתום מאב.

מנגד, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את הערר.

ביחס לראיות לכאורה, טען ב"כ המשיבה כי העורר מואשם בעבירות חמורות אשר לא כפר בהן. לדבריו עובדות כתב האישום הן גילום של דו"ח הפעולה המתאר קשר עין רציף וכי קיימים דו"חות של שלושה שוטרים. עוד לדבריו יש ראיות

לכאורה בעוצמה גבוהה.

ביחס לעילת מעצר של מסוכנות, טען ב"כ המשיבה כי מי שנוהג בצורה כפי שנהג העורר, גם אם מדובר בעבירת עוון של נהיגה פוחזת ברכב, הרי שמדובר ברף הגבוה ביותר של נהיגה פוחזת ברכב. לדבריו יש להביא בחשבון את אותן שלושת הנערות שסטו מן הדרך, נהיגה מהירה בפראות בכביש, בשטחי עפר ואי ציות לשוטרים. בנוסף, טען ב"כ המשיבה כי עילה נוספת היא החשש המובנה להימלטות מן הדין מכיוון שמדובר בתושב הרשות הפלסטינאית.

ביחס לבש"פ קונדוס אליו הפנה הסנגור, טען ב"כ המשיבה כי פסק הדין דן בשאלה מתי ניתן להורות על שחרור תושב השטחים שמואשם בעבירות לפי חוק הכניסה לישראל ועבירות נלוות. לדבריו ניתן שם מענה גם לשחרור לחלופת מעצר לשטחי הרשות עם הפקדה כספית, ובמקרים מיוחדים יותר, שחרור בתוך שטחי מדינת ישראל. לדבריו העובדות בפס"ד קונדוס הן שהעורר הואשם בהסעת שב"ח, אשר נמנות עם העבירות הנמוכות בחומרתן בנהיגה פוחזת של רכב ושב"ח ולא כפי במקרה דנן.

עוד טען ב"כ המשיבה כי לפי הראיות לכאורה בתיק, במידה והעורר יורשע הוא יהיה צפוי לעונש מאסר ממושך. לדבריו העונש בגין נהיגה פוחזת הוא 3 שנים, ויש לעורר עבירות נלוות, לכן טען כי העונש הצפוי לעורר הוא גבוה יותר.

ב"כ המשיבה ביקש להפנות לעמ"ת 27515-05-17, יונס אבו סולב, אשר הואשם בנהיגה פוחזת של רכב ועוד, לדבריו דובר בנאשם בעל עבר פלילי, תושב מדינת ישראל. לדבריו במקרה זה נסיבות הנהיגה פוחזת בהרבה מנסיבות התיק דנן, ובית המשפט קמא הורה על מעצר עד תום הליכים והערר שהוגש נדחה.

ב"כ המשיבה טען כי אין מקום במקרה זה להורות על תסקיר מעצר היות ואין אפשרות לשחרר תושב שטחים לחלופה, אלא אם הוא עומד בתנאים כמו רדיפה, חשש לחי"אדם ועוד.

דין והכרעה -

בענינו מדובר בעורר שקיימות בעינו אמנם ראיות לכאורה ברף שאינו נמוך, בדמות מזכרים של שלושה שוטרים, שציינו כי ראו את העורר יוצא מתא הנהג או מדלת הנהג. יחד עם זאת, יש לזכור כי גרסתו החד משמעית של העורר בחקירתו היא כי הוא לא נהג ברכב.

זאת ועוד, בענינו מדובר בעורר כבן 34, חסר כל עבר פלילי וחשוב אף מכך, חסר כל עבר תעבורתי.

יצוין, כי בסופו של יום הוגש כנגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה פוחזת ולא עבירות שבסיכון חיי אדם, ולענין זה יצוין כי השוני בין העבירה שיוחסה לעורר, נהיגה פוחזת, לבין עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הוא ביסוד הנפשי.

בהחלטת בית המשפט העליון בענין בש"פ 6781/13, **מוחמד קונדוס נ' מדינת ישראל**, קבע בית המשפט כי עצם העובדה שנאשם הוא תושב האזור אינה מצדיקה בפני עצמה את מעצרו עד תום ההליכים מקום שבאותן נסיבות היה תושב ישראלי משתחרר לחלופת מעצר. יחד עם זאת, מגורים באזור מהווים שיקול רלוונטי - אחד מני כמה, ביחס לשאלה של חלופת מעצר.

באותה החלטה קבע גם בית המשפט העליון כי:

"כאשר מדובר במי שאין לחובתו עבר פלילי מכביד - ובכלל זה כאשר אין מדובר במי שלחובתו הרשעות רבות קודמות בעבירות של שהיה בישראל שלא כדין, וכאשר העבירה היחידה המיוחסת לו היא של שהיה בלתי-חוקית בישראל, אני סבורה כי ניתן להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור, ולהבטיח את התייצבות לדין בהפקדה כספית ובערובות כספיות משמעותיות (ראו למשל: בש"פ 9193/99 הנ"ל; בש"פ 1023/97 אלאטרש נ' מדינת ישראל (פורסם בנו) (19.2.97)). ככל שמדובר במי שביצע עבירות חמורות יותר לצד הכניסה שלא כדין לישראל; ככל שמדובר במי שלחובתו עבר פלילי מכביד; וככל שמדובר במי ששוחרר בעבר בערובה, לא התייצב למשפטו ובהמשך נעצר שוב בגין שהיה בלתי חוקית בישראל, בין אם לצד עבירות נוספות, בין אם כעבירה עצמאית - יקשה להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור".

בכלל נסיבות הענין, בין היתר מאחר ומדובר באדם שאינו אדם צעיר ביותר, ואותו אדם לא הורשע מעולם במדינת ישראל לא בעבירה פלילית וגם לא בעבירה תעבורתית, ניתן יהיה לומר כי מסוכנותו של העורר אינה ברף הגבוה ביותר.

באשר לחשש להימלטות העורר מן הדין ומן העונש הצפוי לו אם יורשע, מצאתי לנכון לקבוע שניתן יהיה לאיין חשש זה בהפקדה כספית בסך גבוה.

במהלך הדיון שבפניי נחקרו ארבעה ערבים, שני ערבים מהרשות הפלסטינאית ושניים ערבים אזרחי מדינת ישראל.

לאחר ששמעתי הערבים הגעתי למסקנה שיהיה ביכולתם לדאוג לכך להביא את העורר לבית המשפט אם הדבר יידרש.

לאור כל זאת, אני קובע כדלקמן:

העורר ישוחרר לביתו בישוב דהריה, בלא תנאים מגבילים, למעט התנאי המובן מאליו שייאסר עליו להיכנס לתחומי מדינת ישראל פרט לכניסות לצורך השתתפות בדיונים המשפטיים בענינו.

העורר יחתום על ערבות בסך 60,000 ₪ כתנאי לשחרורו, וכל אחד מן הערבים יחתום על ערבות בסך 30,000 ₪.

העורר יפקיד סך של 50,000 ₪ לשחרורו.

לא יפקיד הסכום יובא בפני בימ"ש השלום.

ניתנה והודעה היום י"א תמוז תשע"ז, 05/07/2017 במעמד הנוכחים.

אריאל חזק , שופט